Zlato v ohni.

Obrazy ze života od Václava Vítka.

KAPITOLA II.

"Je to pravda, Toníčko, co chlapci povídají?" tázala se ji selka.

"Je," řekla děvčátko strašně i okázalo při tom všecky své zoubky.

"Poslal vás sem někdo, abyste to řekli?"

"Nikdo."

"A co u vás ten americký strýček dělá?"

"Leží na posteli."

"On tady u vás noclehovat?"

"Ba ne," odpovídala Toníčka, i zasmála se podivném nápadu tetino, až se jí snědé tvářičky ve slunci jako dvě arcádka zaleskly. "Vždyť přišel teprvé teď ráno."

"S kým pak?"

"S naším tatínkem. A když nemoc — jako ten strýček — povídá tatínek mamince, že ho našel jako žebráka u cesty, že snad — ten strýček jako — někde tu v lese nebo na zemi přespal."

"A viděli pak, Toníčko, jak tomu strýčkovi říkají?" vyzvídala ještě Kyselová.

"Maminka mu říká Vlašťovička, tatínek mu říká chodák František."

"No dobře, Toníčko, tys hodná holka," řekla selka, hladíc děvčátku copánky kolem čela zapletené. "Až k nám přijdeš, něco ode mne dostaneš."

Toníčka se znova na tetu zasmála, že jí bylo všecky zoubky viděti a tvářičky se jí zasvítily jako dvě arcádka.

Kyselová vrátila se do statku. Muž její vystrčil svou uhlazenou hlavu ze stáje, kde si upravoval bělouše ku dnešní slavnosti.

"Což pak jsi vyzvěděla?"

Selka pořád majíc ruce na prsou složené a pořád s rovnou vážností hledíc, toliko ne na muže nýbrž někam přes dvůr ke stodole, odpověděla: "Co pak vyzvíš od pudivítrů — ani se mne nedočkali, zrovna jako vrabci."

Kysela nespouštěl s ní očí.

"Ale americký je tu jistě?" podotknul suše po krátkém pomlčení.

"Dost možná," odtušila selka, pořád se na stodolu dívajíc.

Hospodář pokývnul dvakrát třikrát uhlazenou hlavou a zmizel ve stáji. Žena stála ještě nějaký okamžik na zápraží. Kdyby byla slyšela, že americký bratr její zejtra pojede Prahou a že by ho tam třeba i jen na čtvrt hodinky viděti mohla: není pochyby, že by se byla pranic nerozmýšlela, že by se v tu chvíli byla chystala do Prahy, aby takové příležitosti nezameškala a s bratrem se setkala, třeba to bylo jen na minutu. Ale nyní byl bratr docela na blízku — mohl už dobře sám k ní přijíti, a když už se raději do hřbitovního domku uchýlil, přece bylo jisto, že také jejího statku nemine. Selka odtrhla zrak od stodoly a vešla do světnice.

Po nějaké hodině u prostřed návsi zarachotil buben, zapískal klarinet, zadrčela trouba, zahučel fagot; to bylo znamení, že se mají shromážditi vozy a jezdci, kteří panu faráři naproti pojedou.

Také Kyselovi hned potom čeledín vyvedl ze stáje koně, a hospodyně opět vyšla na zápraží, aby muže odjížděti viděla. O americkém bratrovi se podruhé mezi nima už zmínka nestala; však jeden o druhém věděl, že od první zmínky oba stále na něj pomýšlejí. Jako se Kyselová ráda smávala, tak zase její muž do roka málo žertů vyvedl a nemnoho zbytečných slov promluvil; ale nebyl při tom žádný morous a něco veselého rád viděl i slyšel, jenom když mu zrovna nějaká mrzutost v hlavě neležela. Bystrozraké ženě neušlo, že od té chvíle, co o švakru americkém zaslechl, na dnešní slavnost už ani z polovice tak se netěší jako prvé, ač ovšem ani slůvkem toho nevyjádřil; nyní byl na koně, na nějžto vsedal, neobyčejně přísný a bez patrné příčiny jím několikráte trhnul, že bylo rozumné zvíře všecko pomateno. Nicméně se Kysela s manželkou tak přívětivě rozloučil, jak to vůbec dovedl — ale o americkém bratru jejím ani nehlesl.

Návsi rychle se naplnila; kdo sám nejel, nespěl se na odjíždějící podívat přihlížet. Sešli se ne bez mnohých obtíží a velikého hluku, ne bez některých malých nehod a hojného smíchu. Hudba zavzněla, průvod se hnul, návsí ponenáhlu se opět vyprázdnila, a dívky dorostlí vrátili se domů, drobní provázeli průvod, pokud jim nohy a plíce ke klusu stačily, potom se za průvodem ještě dívali, pokud jim z očí nezmizel.

Toníčka Líškovic moh a se jako jeho bratři vlasatí kratší cestou, ale ona netoliko sešla sobě přes návsi, nýbrž zastavila se před Kyselovým statkem právě tak, jako by tam Pepík a Karlík posud o jedné noze poskakovali a o strýci americkém pokřikovali a ona pozorovati musila, jaký slavný účinek této jejich počínání míti bude. Ano když tu chvíli postála a nikdo se neukazoval, vstoupila do dvířek Kyselových a po krátkém otálení až na zápraží ku dveřím do síně. Hned potom teta Kyselová někam síní běžela.

"Co jsi nám přinesla, Toníčko?" ptala se dívčinky.

"A nic," odpověděla tato upejpavě, v duchu se divíc, že se jí teta tímto spůsobem táže, kdežto jí přece prvé něco dáti slíbila, až k nim přijde. Ostatně musíme pravdě dáti svědectví, že nem Toníčka nyní nepřišla z té jediné příčiny, aby teta Kyselová slib svůj splniti mohla; nýbrž přivedlo ji také vědomí, že prvé neutekli před ní jako Pepík a Karlík s odpovídajíc na otázky její něco tuze velikého vykonala a že by se tak důležitá rozmluva mezi ní a tetou znova rozpřísti mohla.

"Co pak pořád dělá strýček americký?" tázala se Kyselová dále, zrovna jak se Toníčka toho nadála.

"A spí. Ono mu, když ho tatínek přivedl, přišlo zle — musili ho křísit — tatínek už myslil, že ho bude pochovávat. A tak se musí z té mdloby vyspat."

To bylo vlastně, co Toníčka měla na srdci, co ji sem přivedlo; zpomněla si na to, když se prvé s tetou byla rozešla, i nedalo jí to pokoje, pokud i to jí nepověděla.

Teta ji poznovu pohladila i pochválila a přidala k tomu veliký koláč, s kterým děvčátko, když se teta už nic dále neptala, rychle se vytratilo a ku hřbitovnímu domku spěchalo.

Tam zatím byl americký strýček již zase vzhůru, i měl právě co činiti, aby zodpovídal všecky otázky Pepíkovi a Karlíkovi, kteří před ním svou plachost rychle odložili.

"A co jste si to přinesl z Ameriky v tom uzlíku?" ptal se Karlík s velmi dychtivým pohledem na strýce i na uzlík.

"Nic dobrého pro tebe," odtušil strýc s dobromyslným úsměvem a s velikou laskavostí ve svém modrém oku. "Ale tady ti brzy něco pěkného opatřím."

"Housle, strýčku," navrhoval Karlík.

"To bysi tohoshouslemi svedl," hlásil se Pepík, kterému se podobalo, že by strýc spíše jemu housle mohl nabídnouti.

"Budu hrát," namítal Karlík, "a ty s Toníčkou budete tancovat! — Strýčku, je to daleko až do Ameriky? Ještě dále než do Prahy?"

"Hehe!" smál se mu Pepík. "Do Prahy to je jako nic — to je proti Americe jako odtud ke kostelu!"

"Do Prahy je cesta dlouhá!" bránil se Karlík slovem písničky, kterou slýchal.

"Do Ameriky je tak daleko," vykládal učený Pepík, "že jsou tam lidé jak uhel černí!"

"Jako sami kominíci?" ptal se Karlík strýčka s rovnou důvěrou jako dychtivostí.

Strýček snažil se různé náhledy jejich zprostředkovati.

"Ale ty housle —" vpadl mu do toho Karlík, "ty housle, co mi koupíte, nemějí být tak veliké, jako má pan učitel!"

"Strýčku," obracel zase Pepík pozornost na svoje zvláštní zasluhy, "já jsem to v celé vsi pověděl, že jste tady."

"Já jsem to také pověděl všem ve vsi a křičel jsem, že to bylo až do Habrové slyšet," chlubil se Karlík.

"A já jsem to pověděla tetě Kyselové," ozvala se u dveří Toníčka.

To slovo Vlašťovičkou trhlo.

"Kde pak jsi, děvčátko moje, s tetou Kyselovou se potkala?" ptal se rychle.

"V jejich statku. Dala mi za to tenhle veliký koláč."

Vlašťovička obrátil se k tetě Líškové. Byltě po všechen čas, který trávil v daleké cizině, z rodného kraje dostávaly zprávy řídké a nedostatečné, a za posledních let konečně nedošla ho jiná novina, nežli že matka jeho bůh k sobě povolal. Sestra jeho byla provdána za Kysela do sousední obce Habrové; nyní se od Líškové dověděl, že jeho nebožka matka po jeho odchodu ani ku své dceři přestěhovati se nechtěla, ježto se nemohla odtrhnouti od statku, v němž byla svůj věk strávila, jemu tolik práce věnovala, jej syna svému dochovala, a jenž nyní v cizích rukou se octnul. I nepovolila, až Kysela přímě a k tomu, že svou usedlost v Habrové prodá a v Bukově statek po Vlašťovičkovi koupí. To bylo prý staré matce na sklonku života jejího největší útěchou, že statek zůstane v jejím rodě a že byla výminkářkou u svého vlastního dítěte.

"Ostatně my o víku a vlk za humny," končila Líškova ukazujíc oknem před domek. "Než se tam Vlašťovička podívati mohl, Kyselová už otvírala dvéře u světničky; byla posavad v jediné kanafasce, ale měla svátební střevíce a pěknou kazajku, která jí tuze dobře sedela.

"No vítám tě, bratříčku," pravila líbajíc se s Františkem.

"Děkuju pěkně. Pozdrav tě pán bůh, sestřičko."

"Jdu ti naproti. Proč pak k nám nejdeš?"

"Však já bych byl přišel," odpovídal Vlašťovička, jaksi boláčně na sestru pohlížeje.

Ale ona patřila mu do očí tak upřímně a srdečně a tiskla mu ruce tak vřele, že se mu v prsou rozehřálo. Bylať mu sestra rovněž jako matka před lety zrazovala, aby své myšlenky o Americe vyhostil, byla se na něj horšila, když povoliti nechtěl, a jemu prorokovala, že toho jednou pykati bude; proroctví to se smutně vyplnilo, avšak sestra mu toho nyní nezpomínala, nýbrž vítala ho s upřímnou láskou.

Ano nemohla potlačiti slzy, ač se co nejveseleji tvářila. Kterak jej kárati, ubožáka! Býval to jednou — a dávnoli tomu! — mládenec jako květ, odcházel odsud v bujaré síle; ale nyní když viděla jeho postavu jako zlomenou, jeho tvář vychudlou, slabými prokvětlými vousy prorostlou, oko jeho, v němž bývalý oheň skoro vyhasnul — tu se jí srdce lítostí nad ním sevřelo, že to div utajiti dovedla.

Sestřin příchod byl Vlašťovičkovi velikým dobrodiním. Ráno byl by beze všech rozpaků až do vsi došel; ale potom, když tady dlouhou zastávku učinil, dělo se s ním jako s jezdeckým koněm, který sobě statně vykračuje, až před sebou spatří nepatrnou stružku, a tu se zarazí, nechce učiniti krok, kterým by se snadno přeni dostal, a když cítí pobídku uzdou, ostruhou i bičíkem, couvá i vzpíná se, neboť nepatrná stružka se v očích jeho proměňuje v propast, každým okamžikem širší a hlubší. Podobně i Vlašťovičkovi každou chvilkou, kterou v domku hřbitovním trávil, vstoupaly do hlavy myšlenky podivnější a nepříjemnější o tom, jak se ve vsi ukázati, jak do domu svých přátel vstoupiti, jak pohledy známých snášeti a jak na otázky jejich odpovídati. A cesta od hřbitova ke vsi jižjiž se v očích jeho proměňovala v propast, přes kterou první krok učiniti mu bylo velice kruto.

Z těch nesnází vytrhla jej sestra. Chvěl se sice potají, když po jejím boku příbytek Líškův opouštěl; ale každým krokem s něho bázeň rychleji padala. Mladá selka měla dosti přirozeného jemnocitu, aby se ani z daleka nedotkla nezacelených jeho ran; nepředložila mu ani jediné otázky o Americe aneb jeho cestě aneb jeho rodině, zaměstnávala jej hovorem o věcech nejbližších, které právě oba na očích měli: o kostele, o škole, o faře, o faráři, o dnešní slavnosti a o tom, jak se od Toníčky o jeho přítomnosti dověděla. Byla samá vlídnost a přívětivost. Když se jí pak bratr na manžela i děti tázal, měla teprvé hojnost věci povídati, a samých příjemných. Vlašťovičku jenom jednou ji vpadnul něčím jiným do řeči.

"Mohli bychom snad jíti okolo zahrad —" podotknul nesmle.

"Proč pak ne skrze ves?" odtušila sestra, a hlas její se při tom nic neproměnil. "Skrze ves je bližší cesta. Arci nemáme na spěch — no, pojďme okolo zahrad."

Uhnali se tedy vesnicí a dostali se po zahradách do statku Kyselovic, aniž koho potkali. Selka jala se mluviti o hospodářství, pootevřela dvéře do sýpky, kdež i v tomto čase byly hromady pšenice, žita i ovsa, dala bratrovi nahlédnouti do ovčína, i pověděla mu, kolik mají letos jehňátek a co s nimi skosili — nechlubila se ničím nýbrž mluvila ustavičně tak, jako by podávala správu vlastnímu hospodáři, který byl po delší dobu s hospodářství svého vzdálen.

Vlašťovičkovi také ani jednou se v prsou neozvala lítost, že celý tento statek byl kdysi jeho, a že mu z něho teď nenáleží ani špatný dožek na střeše. Ostatně by tu špatný dožek nalezti nebylo tak snadno. Všude jevily se pořádek, čistota, i zámožnost. Kysela byl hospodář přičný, rozumný, pracovitý, šetrný, a žena jeho byla rovněž hospodyní, aby ji pohledal. Pán bůh jim na všech stranách požehnával. Vlašťovička to viděl a těšil se z toho srdečně; byl zase na chvíli tak šťasten, jako za svítání, když vytouženou domovinu vůkol sebe spatřoval. Dlel nyní pod střechou, kde se narodil a vyrostl, kde každá maličkost mu nyní byla drahá i vzácná, i dlel tu ne jakožto člověk cizí, jenžto sem více nenáleží, nýbrž jako domácí, jako svůj mezi svými, jejž tu přijímají co milého hosta netoliko do domu ale i do srdce svého.

Kyselová zavedši jej do světnice častovala jej jídlem, pitím a hovorem o vesnických lidech a příbězích. Byla k důvěrné rozpravě bratra i sestry chvíle velmi příznivá, neboť se ani děti neukázaly, jsouce venku slavností zaměstnánány. Selka za hovoru otvírala skříně dobře zásobené i obíkala se; když za vsí počali střileti z moždířů, byla vystrojena, jako paní dvora v kraji, jen sednout do kočáru.

"Už se přibližují," pravila. "Teď třeba pospíšit, abychom to nejlepší nezmeškali. Já jsem hotova, ale ty se musíš ještě převléci."

Vlašťovička rozpačitě sklopil oči a učinil jakousi nesrozumitelnou námitku; jeho uzlík nebyl žádnou dostatečnou šatnicí, a mimo uzlík neměl ničeho více. Ale sestra zavedla ho vedle do přístěnku i ukázala mu šatstvo Kyselovo.

"Náš táta," pravila, "není sice velký parádník, ale přece má rád, do čeho se obleci. Tys arci o hodně poznání vyšší, ale on za to si všecko dává šíti volné. Vyber si, co by se ti nejlíp hodilo."

Volky nevolky musil Vlašťovička poslechnouti; tak jak byl, nemohl ve společnosti sestřině před lidmi se ukázati, aby jí hanbu nečinil, neboť dnes i každý čeledín byl vystrojen jako pán...

KAPITOLA III.

Slavnost Bukovská dostupovala nyní svého vrcholu. Průvod přivádějící pana faráře za stálé střelby z moždířů a za hlaholu všech kostelních zvonů dorazil do vsi ke slavnostní bráně. Na hranicích osady byl nového duchovního pastýře pozdravil pan správce jakožto zástupce patronátu, na hranicích obce Bukovské přivítal jej zvláštní řečí obecní starosta, u slavnostní brány postaveny byly drobné družičky v bílých šatech, všecka ženská honorace a školní mládež; Bětuška učitelovic proslovila veršované uvítání, jehož poslední slova: "Duchovnímu otci čest a sláva!" všecko přítomné množství hlučně opakovalo. Pan farář přijal od slečny kytici, kterou mu podávala a na jejížto různé květy se báseň její byla odvolávala; poděkoval krátkými slovy, a všechen průvod hnul se dále skrze ves ke kostelu: školní mládež, bílé družičky, pan farář, v patrném pohnutí oči své k nebi pozdvihaje aneb na zem upíraje ale na pravo ani na levo se neohlížeje, za ním honorace mužská i ženská, pak povozy, a konečně jezdci na koních.

Střílení a zvonění nepřestalo dříve, až průvod do kostela vešel. Sem hledět se každý dostati. Nejzáze u dveří, ve tmavém koutku pod kruchtou postavil se Vlašťovička. Mezi lidmi se už arci rozkřiklo, že se to nenadále vyskytnul, a velmi zhusta bylo i ve průvodu slyšeti otázku: "Vlašťovička se vrátil z Ameriky — co tomu říkáte?" zde onde byla taková otázce s důrazem připojena poznámka, že se Vlašťovička vrátil bez ženy, bez dětí, čistě bez všeho vlády — a jindy by celá Habrovská obec dojista o ničem jiném byla nemluvila: ale dnes nebylo času, dnes všecky mysli jinam byly obráceny. Vlašťovička sám to dobře nahlížel, a proto se co nejméně lidem ukazoval, proto se ve skromnosti své v kostele tak říkaje schovával, aby krajanům svým rozptylováním pozornosti jejich nepřekážel.

Nové varhany pod uměle rukou učitele Horáka mocně zahlaholily chrámem; kruchta byla zpěváky a zvláště zpěvačkami dobře osazena, ale i dole zástup věřících nadšeně se zpěvu účastnil. Proto píseň "Otče náš milý pane, dej nám ducha svatého" jako všem šla ze srdce tak i ze všech úst hlučným a radostným sborem zaznívala.

Tím časem objevil se pan farář na kazatelně. Není divu, že se po celou slavnost v prsou osadníků citové nábožní a světští přes tu chvíli střídali; a tak i nyní po horoucí modlitbě šlo chrámem hnutí docela jiného druhu. Teď bylo teprv dobře viděti toho, k vůli němuž se celá dnešní slavnost děla; všecky zraky se k němu rázem obrátily, a všemi hlavami zavládla jedna myšlenka, kterou později po službách božích také nikdo neopomenul pověděti aneb aspoň dosvědčiti.

"Vždyť on jest to velebníček ještě docela mladý a hezký jako panenka!"

A v skutku páter Innocenc Valerián Čacký v té sněhobílé rochetě, s tou jako melounek hladounkou tváří a s těmi světlými pečlivě ale jaksi po dětsku přičesanými vlasy a konečně s tím pohnutým nadšeným výrazem v obličeji vypadal na kazatelně spíše jako mládeneček, jako svatý Alois na obrázku nežli jako otec i pastýř Bukovské neb kterékoliv osady. Co jej v očích vesničanů jediné poněkud starším činilo, byly jeho brejle.

Jal se kázati z počátku měkce a tklivě, tak že posluchače svojo mentinou rozplakal a jemu samému slza na brvách se zachvěla, potom důrazně, přísně ano hřmavě, tak že posluchačům tváře bledly a trnutí po těle probíhalo: jedním slovem, učinil řečí svou náramný dojem, který by nemohl býti mocnější, kdyby líce kazatelovo brázdily vrásky a na hlavě mu kvetly stříbrné šediny. Když se chrámem ozvalo obyčejné "Dejž to nebeský pán bůh," posluchači a posluchačky významně na sebe se dívali a z lehka hlavami pokyvovali.

"To je hlasatel slova božího, jakého člověk neslyší každý den," myslily sobě ženské, a od té chvíle měly k novému duchovnímu správci obzvláštní náklonnost.

"Ten to umí vzebrat, až to člověku kosti proniká" myslili v duchu mužští, a od té chvíle měli před mladičkým farářem náležitý respekt.

A zase zavál kostelem duch světlejší. Po kázání četl pan farář ohlášku, první za svého faráčování: Lorinka polesných byla ta šťastná. Na kruchtě po ohlášce zavířily bubny a trouby, až v kostelních oknech sklo řinčelo.

Pan farář šel k oltáři. Slunce zatím na obloze vystoupilo tak vysoko, že světlo jeho plnými proudy padalo do chrámu. Nejprvé rozlila se jasná záře po novém krásném obraze hlavního oltáře. Ale což tu nebylo nového a krásného! Skvostná mešní roucha, zlatý a stříbrný lesk oltářův i varhan, celý chrám vymalovaný jako nějaký pokoj, i ten kostelník Liška a ti drobní ministranti od hlavy až k patě celí noví — nade všecko pak pohled pan farář! Jestliže uměl kázati do duše, kterak teprv uměl zpívati! Tu již netoliko obecné množství dole ale i znalci nahoře, zpěvačky, zpěváci a menovitě pan učitel byli u vytržení, neboť pan farář nejen že měl tuze pěkný hlas, ale také ho náležitě užíval, zrovna jako nějaký umělec.

Posléze ještě jednou z věže zahlaholily všecky zvony, osadníci vyhrnuli se z kostela a rozhrnuli se po Bukově a jejím okolí. Po cestě i doma nepřestávali rozprávěti o novém panu faráři, připomínali každý skutek jeho po celou slavnost, každý rys jeho obličeje, jehož hlas, způsob mluvy a pohybování jeho, malovali sobě do podrobna jeho povahu, povídali sobě, co slyšeli z jeho posavadního života, a pronášeli svoje naděje i náhledy vzhledem k jeho budoucímu působení zde uprostřed nich.

Jej zatím odvedli ze sakristie ne do fary, kterou byl posud jediný Liška obýval, nýbrž do školy, kde na počest panu faráři místní honorace slavnostní oběd vystrojila. Však zasedli kolem stolu jen samí mužští: vedle faráře a učitele správce Hoch, důchodní Brčál, polesný Hubáček, obecní starosta Kohout, obecní radní Kysela a mlynář Soukup. Z krásného pohlaví nenakázaly se leč domácí ženštiny, ale ani z těch se žádná mezi pány nesadila; konaly toliko cestu z kuchyně do pokoje, a v pokoji okolo stolu.

Veliké rozvinění citů, kterému účastníci slavnosti od rána podrobeni byli, konečně také u přítomných pánů se utišilo, a když vůně koutící se polívky čichu jich se dotkla, přišli všichni najednou k stejném pozrání, že mají už pořádný apetit. Následkem toho na chvíli také hlasově se utišili; a teprvé když tolife a mísy několikrát byly vystřídány, přišla opět rozmluva do proudu. Počal ji pan učitel tím, že vychvaloval zpěv páně farářův; všichni mu hlasitě a hovorně přizvukovali; pan farář připouštěl jen tolik, že je milovník hudby a zpěvu.

"Mně se nejlépe líbí, jak umí velebníček zpívat gloria," podotknul pan správec žertovně. "Já také na gloria nejvíce držím."

Při tom pozdvihnul zpěněnou sklenici a bral pivo v ní proti světlu znaleckým okem na mušku.

Pan učitel byl jiného náhledu.

"Já jsem byl jiným zpěvem více dojat," poznamenal. "Jak živ jsem neslyšel tak krásně zpívat Pater noster, a z toho nejdojemnější bylo na konec: Et ne nos inducas in tentationem!"

Farář k mluvícímu s neobyčejnou živostí pozdvihl oči. Učitel i kdyby byl po česku řekl: Neuveď nás v pokušení, nebyl by při tom na nic jiného myslil nežli na hlas a tón; tím méně při latinských slovech vzpomněl na jejich obsah.

"Jak to myslíte, pane učiteli?" ptal se ho kněz s jakousi pochybou, skoro nedůvěřivě.

"To místo mnou zrovna trhlo," zněla odpověď, "a nosud mně ta slova a ty zvuky v uších zaznívají. Budu dnes a zejtra ustavičně v pokušení hlasitě se rozzpívat Et ne nos inducas in tentationem!" Zazpíval ta slova jako kněz při mši. "Ale kdo pak to tak dovede jako pan farář!"

Velebníček se uspokojil; bylotť patrno, že pan učitel mluví jen z hudebního nadšení.

"Já vás tady tuze rád vidím, velebníčku," podotknul svým jadrným hlasem pan polesný, nepřestávaje při tom statně kousati a ubrouskem dlouhé vousy sobě utírati — "ale mámli pověděti pouhou pravdu, vás je sem k nám škoda."

"Aj, aj!" volali ostatní hodovníci.

"Škoda!" opakoval důrazně p. Hubáček. "A kdybych vám mohl raditi, to jest, kdybyste chtěl dobré rady uposlechnouti, pojistil bysté si mnohem skvělejší postavení, mnohem slavnější budoucnost!"

A jako na dotvrzení toho napíchnul si lesník tlustou vrstvu okurkového saláte na vidličku.

"A kde pak, smímli se ptáti?" obrátil se k němu farář.

"Kolik vám může býti let," odpověděl pan Hutáček novou otázkou.

"Dvacet osm, dí farář.

(Pokračování.)

Westovy jaterní pilulky lečí dyspepsii.